

Anden søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 726, 628, 301, 626, 308

Kom, Herre Jesus. Amen.

Jer 15, 10.15-21; Åb 3, 14-22; Luk 14; 25-35

Der er i alle tekster til i dag noget på færde, vi her i Danmark ikke bryder os om: Religiøs fanatisme. Vi har hørt om Jeremias, hvis skæbne det er blevet at være udstødt af sit folk, fordi Gud har udvalgt ham til at sige Israel nogle sandheder, og som derfor er fyldt af vrede og hævnlyst. Vi hørt om englen, der kræver omvendelse af os og fortæller os, at Gud revser dem, han tugter, at sande kristne ikke kan gå lunkne gennem tilværelsen, og endelig ordene fra Jesu egen mund om at man ikke kan tilhøre ham uden at hade hele sin familie eller uden at bære kors i tilværelsen. Det er en bitter pille at skulle sluge for et folk som det danske, der med Grundtvigs ord er »*godtroende, fredeligt og mageligt*«. Der er m.a.o. en stundesløshed i disse tekster, som støder an mod vor

folkekarakter. Men det er altså dem, vi skal høre i dag, og jeg vil gerne prøve at tale imod vor magelighed, fordi den kan føre undergang med sig, og dertil egner budskabet i dag sig ganske godt.

Jeg vil derfor begynde med at genfortælle en scene fra Hans Kirks roman *Fiskerne*, som beretter om en gruppe indremissionske fiskere, der bryder op fra fattigdommen et sted ved Vesterhavet for at slå sig ned ved en fjord omgivet af fede jorde og magelige bønder. På den ene side drages de mod velstanden, på den anden side er de stadig optaget af den fattigdom, de kom fra, og som også har bidraget til at holde dem til ilden i forhold til Gud, for når man ikke har mammon eller udsigt til at få det, så er det alt andet lige lettere at afstå fra den. Nu kommer de til et livsglad, grundtvigiansk sogn med en magelig præst, pastor Brink, hvis forkyndelse de nytilkomne synes, der »*er vel meget sukker på*«, som deres leder, Thomas Jensen kommer for skade at sige til præsten en dag, han har opsøgt ham for at bede om at

låne kirken, når deres gamle sognepræst vestfra, pastor Thomsen, kommer på besøg. At man vil hidkalde ham, har dels noget at gøre med, at Thomas Jensen klart har set, at de hellige kan falde fra, hvis jordens fedme og præstens fade forkyndelse får sit greb i dem, dels har han haft en drøm, hvor han har set både sin egen far, pastor Brink og de magelige gårdmænd på egnen i helvedes flammer. Han foruroliges over, at hans egen far, der dog døde i troen, er blandt de forpinte, men tolker det som en besked fra Gud om, at han skal elske præsten og gårdmændene lige så højt som sin egen far og bringe dem til troen.

Brink er instinktivt klar over, at hans position er truet, og Kirk skildrer fabelagtigt mødet mellem de to mænd i præstegårdens rige og hyggelige stuer, hvor Thomas Jensen i første omgang falder helt igennem, udannet og fattig som han er, men hvor han snart viser sig at være præsten klart åndeligt overlegen. Det bliver tydeligt i den samtale, de har i pastor Brinks studerekammer. Præsten vil ikke afslå Thomas Jensens anmodning om

lån af kirken, men han prøver at få ham og hans trosfæller til at løse sognebånd til en missionsk præst syd for fjorden. Det skal de imidlertid ikke nyde noget af: *»Vi hellige skal blive der, hvor Gud har sat os (...). Sognebåndsløsning er ingen god ting. Vi skal blive i menigheden og være dens salt«* siger Thomas Jensen, og han siger direkte, at der kan vindes mange sjæle for Herren i sognet. Men det er altså ikke gennem pastor Brinks forkyndelse, der ligefrem leder til fortabelse, hvorfor den gamle tro og de gamle vaner må rykkes op med rode. I det øjeblik går det op for pastor Brink, at Thomas Jensen ikke er en fattig, ulærd stakkel, han er derimod en sand fører, *»ukuelig i blidhed, ubøjelig i strengthed, klog og klar og stædig.«* Nej, der er ingen lunkenhed hos Thomas Jensen, som blev omvendt efter et voldsomt anfald af helvedesangst, og pastor Brinks famlende forsøg på at imødegå ham ved at tale om, at Jesus ikke vendte sig bort fra verden, men festede igennem ved at forvandle vand til vin ved brylluppet i Kana, falder til jorden med et brag ved Thomas Jensens

svar: »Men på sit kors, der fik han kun en isopsvamp at drikke!«

Præstens nederlag bliver totalt, da Thomas Jensen rækker ud og vil bede sammen med ham, for da afslår han med afsky og siger, at man beder i sit lønkammer, hvortil Thomas Jensen svarer, inden han går fra lønkammeret, som de paradoksalt nok befinder sig i: »Men æ vil bede for Dem.« Pastor Brink og hans livsglade menighed klarer ikke mødet med fiskerne, og det gør de ikke, fordi de er lunkne, hvor de skulle være varme. Præsten og menigheden vil ikke tage deres kors op, de vil have en ukompliceret liv med en Jesus, der er ligeså fed og magelig som de selv.

P.g.a. *Fiskerne* har Indre Mission haft et dårligt rygte stort set lige siden, men det er overhovedet ikke Hans Kirks ærinde med bogen. Hans ærinde er at skildre miljøet på godt og ondt, og så viser han, bl.a. med denne scene, at hvis man går lunken gennem tilværelsen, bliver man tvunget til at vige, når man møder mennesker, der

ikke er lunkne. Og i disse tider er det af Thomas Jensen, vi kan lære noget, ikke af pastor Brink, for i vore gader ser vi de brandvarme troende folde sig ud. Det har vi set siden den 7. oktober, hvor Israel blev angrebet af Hamas. Hvad Hamas gjorde den dag, har vi set andre steder i verden, f.eks. i Nigeria og Dafur og dengang Islamisk Stat var på sit højeste, og derfor handler krigen i Gaza kun i begrænset omfang om israelsk undertrykkelse af palæstinenserne, den handler mest om, hvordan livet er under islam, som Hamas repræsenterer. Der møder vi et had, som vi ikke begriber omfanget af, og jeg har med stigende uro overværet, hvordan hadet til Israel marcherer herhjemme og har erobret dagsordenen lige siden angrebet. Jeg har ligeledes bemærket at vore ledere ikke aner, hvilket ben, de skal stå på overfor dette had, mens de prøver at dele sol og vind lige, og lige meget hjælper det. De reagerer som pastor Brink, der fuldstændig har undervurderet Thomas Jensen, og på smerteligste vis opdager, at saltet i hans forkyndelse har mistet sin kraft, hvis det nogensinde har været der. Men

i modsætning til Thomas Jensen, der ikke hader pastor Brink, så er det som sagt had, troens had, vi ser i disse tider, og derfor er vi nødt til at spørge, om det er den slags had, Jesus taler om, når han siger, at ingen som ikke hader sin familie kan blive hans discipel?

Nej, det er det ikke. Markusevangeliet giver et praj om, hvad sagen går ud på, for her forsøger Jesu egen mor, Maria, at få ham fra hans forehavende og vil have ham med hjem til familien. Men da hun kommer for at hente ham en dag, han prædiker, forkaster han hende og erklærer, at alle, som er sammen med ham, er hans sande slægtninge. Siden fandt hun og Jesus sammen igen, ved vi, så pointen her er, at fordi Jesu mor ville forhindre ham i hans gerning, måtte han forstøde hende. Og så er vi fremme ved udtrykket *at hade*. Det har i denne forbindelse nok en mildere betydning som at *tilsidesætte*, og Jesus taler ind i en virkelighed, hvor mange familier satte sig ganske grundigt imod, at deres børn, søskende eller ægtefæller skulle blive Jesu disciple, fordi det enten var imod deres egen tro eller for

farligt eller for ubekvemt. Man kan også se det på den måde, at vil man være Jesu discipel, vil man være kristen, så er det så livsomvæltende et valg, at man bliver lige så tæt forbundet med ham, som man er til sine forældre og søskende, og budskabet er altså, at hvis vor familie ikke vil acceptere vort valg af Kristus, så må vi forlade dem. Der er altså en kompromisløshed på spil. Det har altid kostet mennesker at insistere på troen, og det gør det også i dag. Det had, vi ser herhjemme for tiden, findes overalt i verden, og det had kan kun imødegås af mennesker, der ikke er bange for at tage deres kors op og forkynde Kristus som lyset i mørket uanset konsekvenserne for dem selv, om det så er livet, de sætter ind.

Når Jesus taler om en konge, som skal være helt sikker på, at hans hær er større end fjendens, hvis han vil drage i krig imod ham, vil det for den kristne sige, at han skal have Kristus med sig, når han vil drage i krig, f.eks. imod hadet, der omgiver ham. I dette had må han elske

og vidne om Kristi kærlighed til os mennesker med livet som indsats. Derfor er ordene fra Johannes' åbenbaring om, at Jesus revser og tugter dem, han elsker, en måde at ruste menigheden på, så de kan modstå forfølgelserne, så de ved, at de i troen på Kristus ikke skal give fortabt over for fjenden, som forfølger dem. Og det er dødelig alvor også i dag.

I Pakistan er 74-årige kristne Nazeer Masih Gil netop død af kvæstelser, som en oprørt folkemængde påførte ham på baggrund af blasfemianklager. Han er bare en blandt mange, der har oplevet virkeligt had, og man kan nok forstå, hvis ens familie ikke synes, det er en god idé at blive kristen et sådant sted. Men det er der alligevel nogen, der bliver, og de bliver det, ikke fordi de i Kristus møder et større had, nej, de bliver det, fordi de i ham møder det modsatte, nemlig kærligheden og barmhjertigheden, som de selv praktiserer ikke alene ved at hjælpe trosfæller, men også ved at hjælpe andre og ikke mindst bede for dem. Når de kristne ruster sig til krig, ruster de sig altså med kærlighed og forbøn. De

elsker fjenden og beder for ham. Det er sådan, de bærer deres kors, ligesom Jesus bar sit og bad for sine bødler, da hadet gav ham en isopsvamp at drikke. Og ved at udgyde sig selv i kærlighed overvandt han døden og bragte liv, lys, glæde, barmhjertighed ind i verden igen ved at virke i de mennesker, der kom til tro. Det er derfor, de troende ikke må være lunkne, hvis de skal holde til at leve i Kristus og være menighedens salt, det er derfor, de er nødt til at tilsidesætte deres familie, hvis familien ikke vil følge dem, når de vælger at vandre med ham.

Når vi – for nu at vende tilbage - ser hadet folde sig ud herhjemme, så er det ikke løsningen at snakke det efter munden og sige noget vagt om danske værdier. Her må vi stå fast, hvor Gud har sat os, og møde hadet med forkyndelse af netop Kristus, hvilket selvfølgelig vil vække modstand. Og når vi møder den modstand, er det, at vi må være standhaftige, bære vort kors og ty til Thomas Jensens ord: »*Æ vil bede for Dem.*«

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig
Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen